

[Christophersen]

kunne køre på frihjul i forhold til folketinget og i forhold til regeringen.

Derfor vil vi gerne være med til at tilrettelægge en sådan politik – det vil vi hjælpe regeringen med – men så må den selvfølgelig følges op af andre ting, f. eks. en rentenedsættelse, og den vil kunne lade sig gøre, i det øjeblik der er skabt forventning om, at nu drejer udviklingen.

Vi ønsker ført en erhvervs politik, ikke med alle mulige subsidier – dem har vi allerede fået for mange af – ikke med alle mulige selektive foranstaltninger og indgreb og beskæftigelse af 87 mennesker i postvæsenet og 200 mennesker med at rydde skove i Nordjylland osv., men en erhvervs politik, som først og fremmest tilstræber en generel forbedring af de produktive virksomheders finansieringsvilkår, af deres omkostningssituation og af deres skattemæssige situation. Må jeg til afslutning sige: det har været en usædvanlig mager folketingssamling. Folketinget er blevet holdt på sultekost i de sager, hvor et flertal i virkeligheden nok var parat til at gøre en indsats, og derfor er det mest opmuntrende måske, at fire partier derfor har ønsket at samarbejde. Det er ikke vendt imod regeringen, og det er heller ikke vendt imod hr. Svend Andersen (Rosk. a.). Hvis hr. Svend Andersen (Rosk. a.) vil vende sig mod det, kan jeg ikke forhindre ham i det, og så skal han bare blive ved med at tale, som han gjorde. Så skal han bare rejse rundt i landet og angribe det borgerlig-liberale Danmarks eneste mulighed for at få et regeringsskifte. Gør bare det, hr. Svend Andersen (Rosk. a.)! Det er ikke vendt mod nogen, heller ikke mod regeringen, men det er et samarbejde med det formål at få indflydelse dér, hvor vi er enige. Det er et modspil over for regeringen, men det er også et tilbud til regeringen. Det tilbud kan regeringen tage imod, den kan også lade være, og så har den nogle andre, som den måske kan samarbejde med. Men den kan få lov at vælge. Den mulighed giver vi regeringen. Hvis den ikke vælger at tage imod et sådant tilbud, er det, fordi den skifter side, og i så fald er de fire partier selvfølgelig ikke bare et modspil, så kan det blive et alternativ, for det skal der også være i det politiske liv.

Til sidst skal jeg bare sige: vi befinder os i eksamenstiden; de senere år er den socialdemokratiske regering som så mange andre gå-

et op til sygeeksamen i august. Det gør den ikke i år; i år forlader den eksamensbordet her i juni. Hvis jeg skulle give en karakter, ville jeg sige, der kan blive tale om oprykning på prøve.

Erhard Jakobsen (CD):

Ved tidligere lignende lejligheder er centrum-demokraterne ikke vejet tilbage fra at udtale ros og har gratuleret regeringen for, at man er kommet så godt igennem. I den henseende må vi i år være yderst reserverede.

Men det betyder ikke, at vi på nogen måde kan istemme f. eks. fremskridtspartiets jeremiader. Vi kan hverken drive landets nød op i de højder, ej heller regeringens ansvar for landets nød op i de højder, som der var tale om. Men ingen kan undgå at lægge mærke til, at der har været alt for megen slinger i valsen. Der er sket alt for lidt på områder, hvor der burde ske noget, og der er sagt alt for meget på områder, hvor det for mange havde været bedre, at der ikke var sagt noget. Det har skabt usikkerhed, og det gør aldrig arbejdet lettere.

Også jeg vil bruge et par ord på udenrigspolitikken. Regeringen selv og ikke mindst udenrigsministeren har her i tinget skiltet med store forventninger til Danmarks formandsperiode i EF. Vi andre er nok ikke blevet så skuffede, som udenrigsministeren er, for vore forventninger var ikke så store. Men man kan i hvert fald med et mildt udtryk sige, at udenrigsministeren ikke just har ført en charmeoffensiv i sin formandstid i EF. Jeg skal ikke gå ind i de enkelte punkter, der har været, men vi, der har overværet møderne i salen og udenrigsministerens måde at svare forskellige medlemmer på, kan kun sige, at det vist ikke er på den måde, Danmark plejer at vinde venner i EF-forsamlinger.

All right, jeg kan bare gentage, hvad jeg har sagt før: vi håber, at udenrigsministeren kommer godt hjem, og at vi heller ikke får krig med det land, som han i øjeblikket er ude at tale med.

Et par ministre har igen været ude med pegefingerpolitikken, idet de opfatter sig selv, som var det Danmarks forpligtelse at være Vestens dårlige samvittighed og stå og fortælle, hvad andre skulle gøre i forskellige situationer. Man skal ikke tale med mange